gar fandt hun senere hen ukunstnerisk og agtede — i Tilfælde af et nyt Oplag — at omarbejde den. Men selve den Harme, der omsider bryder frem af Selmas stivnede Natur, — den var det samlede Udtryk for Forfatterindens dybeste Lidelse, var en saa stærk Livsvirkelighed, som nogen Sinde har levet og aandet i et Digterværk.

For en „Engiftenatur" — og det kalder Ernst Ahlgren sig — er det imidlertid umuligt at blive klar over, at man har hengivet en Del af sin Personlighed, uden at søge at bringe Virkeligheden i Harmoni med Anelsen om, hvad et Ægteskab burde være. En saadan Stræben er ofte Grunden til „Troskaben" i mangen en ulykkelig Forlovelse, der ender med Ægteskab, i mangt et Ægteskab, som *ikke* ender med Skilsmisse. Som oftest er det Kvinden, der længst fastholder Muligheden af at omdanne et Forhold, som hun sér, hun har indladt sig paa uden at faa eller at give en hel Kjærlighed.

Ogsaa Ernst Ahlgren søgte at faa et rigere Samliv i Stand. For at tilvejebringe i alt Fald en vis Art fælles Interesse, tog hun sin Tilflugt til sit Middel mod alle Onder, Arbejdet. Hun blev sin Mands Medhjælper i hans Stilling som Direktør for Skaanes Privatbankfilial i Hørby, og herved vandt hun en mere flersidig Menneskekundskab og en Indsigt i praktiske Forhold, som senere kom hendes Digtning til Gode.

Men ellers blev alt som før. Uforenelige Modsætninger kunne ikke sammensmeltes af en god Vilje. Havde der været et eneste Tilknytningspunkt for Forstaaelse og Sympathi, vilde dog maaske den ene Parts energiske Anstrængelser lidt efter lidt have kunnet forvandle Forholdet.

Nu forøgedes Afstanden Aar for Aar. Ernst Ahlgren fyldte Tomheden med Arbejde, Studier, Adspredelser — alt var bedre end at have Tid til at sidde og gruble over den mere og mere nagende Bevidsthed om sin Fornedrelse, den bestandig voxende Oprørsfølelse.

Stedbørnene var dog den bedste Hjælp. Hun var deres Ven, Kammerat og Opdrager, hun søgte at gjøre Hjemmet glad og hyggeligt for dem og deres Venner, hun var endnu selv saa ung, at hun ogsaa for sit eget Vedkommende med Liv og Lyst kunde tage Del i de simple Fornøjelser, hun hjalp dem at bringe i Stand. Hun malede og tegnede stadig, skjønt det begyndte at blive klart for hende, at det ikke var i denne